

“मीठे बच्चे- मधुबन परम पवित्र बाबाको घर हो, यहाँ तिमीले कोही पनि पतितलाई ल्याउन सक्दैनौ।”

प्रश्न:- यस ईश्वरीय मिशनमा जो पक्का निश्चय बुद्धिका छन् उनीहरूको लक्षण कस्तो हुन्छ?

उत्तर:- (१) उनीहरूले स्तुति-निन्दा... सबैमा धैर्यताका साथ काम लिन्छन् (२) क्रोध गर्दैनन् (३) कसैलाई पनि दैहिक दृष्टिले देख्दैनन्। आत्मालाई नै हेर्छन्, आत्मा भएर कुरा गर्छन् (४) स्त्री-पुरुष साथमा रहेर कमल फूल समान रहन्छन् (५) कुनै पनि प्रकारको इच्छा राख्दैनन्।

गीत:- जले न कयौं परवाना.....

ओम् शान्ति। रुहानी बाबाले रुहानी बच्चाहरूलाई बसेर सम्झाउँदैरहनु भएको छ अर्थात् पढाउँदैरहनु भएको छ रुहानी विद्यार्थीहरूलाई। ती विद्यालयमा जो बच्चाहरू पढ्छन्, उनीहरूलाई कुनै रुहानी विद्यार्थी भनिदैनन्। ती त हुन् नै आसुरी, विकारी सम्प्रदायका। पहिला तिमी पनि आसुरी वा रावण सम्प्रदायका थियौ। अब राम राज्यमा जानको लागि ५ विकाररूपी रावणसँग विजय प्राप्त गर्ने पुरुषार्थ गरिहेका छौ। यो जसले ज्ञान प्राप्त गर्दैनन्, उनीहरूलाई सम्झाउनु पर्छ- तपाईं रावण राज्यमा हुनुहुन्छ। स्वयं बुझ्दैनन्। तिमीले आफ्ना मित्र-सम्बन्धी आदिलाई भन्छौ- हामीले बेहदको बाबाद्वारा पढ्छौं, यस्तो होइन उनीहरूले निश्चय गर्छन्। जतिसुकै बाबाले भने पनि वा भगवानले भने पनि निश्चय गर्दैनन्। नयाँलाई त यहाँ आउने हुकम नै छैन। विना चिट्ठी वा नसोधिकन कोही आउन पनि सक्दैनन्। तर कहीं-कहीं कोही आइहाल्छन्, यो पनि नियमको उलङ्घन हो। एक-एकको पूरा समाचार, नाम आदि लेखेर सोध्नुपर्छ। यिनलाई पठाऔं? अनि बाबाले भन्नुहुन्छ- ठीक छ पठाइदेऊ। यदि आसुरी पतित दुनियाँका विद्यार्थी हुन् भने बाबाले सम्झाउनु हुन्छ- त्यो पढाइ त विकारी पतितले पढाउँछन्। यो ईश्वरले पढाउनु हुन्छ। त्यस पढाइमा पाई-पैसाको पद मिल्छ। ठीक छ, कसैले धेरै ठूलो परीक्षा पास गर्छन्, फेरि कहाँसम्म कमाउँदैरहन्छन्। विनाश त सामुन्नेमा खडा छ। प्राकृतिक प्रकोप पनि सबै आउनेवाला छ। यो पनि तिमीलाई थाहा छ- जसले बुझेका छैनन्, उनीहरूलाई बाहिर भिजिटिङ् रुममा बसाएर सम्झाउनु पर्छ। यो हो ईश्वरीय पढाइ, यसमा निश्चयबुद्धिका नै विजयन्ती हुन्छन् अर्थात् विश्वमा राज्य गर्छन्। रावण सम्प्रदायकाले त यो कुरा जानेका छैनन्। यसमा धेरै खबरदारी चाहिन्छ। स्वीकृति विना कोही पनि भित्र आउन सक्दैनन्। यो कुनै घुम्ने-फिर्ने ठाउँ होइन। थोरै समयपछि नियम कडा हुनेछन् किनकि यो हो परम पवित्र स्थान। शिव बाबालाई इन्द्र पनि भनिन्छ। यो इन्द्रसभा हो। ९ रत्नको औंठी पनि लगाउँछन्। ती रत्नहरूमा नीलम पनि हुन्छ, पन्ना, माणिक पनि हुन्छ। यी सबै नाम राखिएका छन्। परीहरूको पनि नाम छ नि। तिमी परी उड्ने आत्माहरू हो। तिम्रो नै वर्णन हो। तर मनुष्यहरूले यी कुरालाई बिलकुलै बुझ्दैनन्।

औंठीमा जुन रत्न राख्छन्, त्यसमा कुनै पुखराज, नीलम, पेरुज पनि हुन्छन्। कुनैको दाम हजार रुपैया हुन्छ भने कुनैको दाम १०-२० रुपैया। बच्चाहरूमा पनि नम्बरवार छन्। कोही त पढेर मालिक बन्छन्। कोही फेरि पढेर दास-दासी बन्छन्। राजधानी स्थापना भइरहेको छ नि। बाबाले बसेर पढाउँदैरहनु भएको छ। इन्द्र पनि उहाँलाई नै भनिन्छ। यो ज्ञान वर्सा हो। ज्ञान त बाबा बाहेक अरु कसैले पनि दिन सक्दैन। तिम्रो लक्ष्य-उद्देश्य नै यो हो। यदि ईश्वरले पढाउनुहुन्छ भन्ने निश्चय भयो भने पढाइलाई छोड्दैनन्। जो हुन्छन् नै पत्थरबुद्धिका, उनीहरूलाई कहिल्यै तीर लाग्दैन। आएर चल्दा-चल्दा गिर्छन्। ५ विकार आधा कल्पका शत्रु हुन्। देह-अभिमानमा आएर थप्पड मार्छन्। फेरि आश्चर्यवत सुनन्ती, कथन्ती, भागन्ती हुन्छन्। माया ठूलो दुस्मन हो। एउटै थप्पडमा गिराइदिन्छ। सम्झन्छन्- हामी कहिल्यै गिर्दैनौ तर पनि मायाले थप्पड लगाइदिन्छ। यहाँ स्त्री-पुरुष दुवैलाई पवित्र बनाइन्छ। त्यो त ईश्वर बाहेक कसैले पनि बनाउन सक्दैनन्। यो हो ईश्वरीय मिशन।

बाबालाई खिचैया भनिन्छ, तिमी हो नाउ। खिचैया आउनु हुन्छ, सबैको नाउलाई पार लगाउन। भनिन्छ पनि- सत्यको नाउ हलिन्छ तर डुब्दैन। कति धेरै मठ पन्थ छन्। ज्ञान र भक्तिको मानौं लडाईं हुन्छ। कहिले भक्तिको पनि विजय हुन्छ, अन्त्यमा त ज्ञानको नै विजय हुन्छ। भक्तितर्फ हेर कति ठूला-ठूला योद्धा छन्। ज्ञान मार्गतिर पनि हेर कति ठूला-ठूला योद्धा छन्। अर्जुन, भीम आदि नाम राखेका छन्। यो त बसेर सबै कहानी बनाइएको छ।

गायन त तिम्रो नै हो। हीरो-हीरोइनको पार्ट तिम्रो अहिले चलिरहेको छ। यस समयमा नै युद्ध चल्यो। तिम्रीहरूमा पनि धेरै छन्, जसले यी कुरालाई बिलकुलै बुझ्दैनन्। जो राम्रा-राम्रा छन्, उनलाई नै तीर लाग्यो। थर्ड क्लास त बस्न सक्दैनन्। दिन-प्रतिदिन नियम धेरै कडा हुँदै जान्छ। पत्थरबुद्धि, जसले केही पनि बुझ्दैन, ऊ यहाँ बस्नु पनि बेकाइदा हो।

यो हल होलीएस्ट अफ होली स्थान हो। पोपलाई होली भन्छन्। यहाँ बाबा हनुहुन्छ होलीएस्ट अफ होली (परम पावन)। बाबा भन्नुहुन्छ- यी सबैको मैले नै कल्याण गर्नुपर्छ। यो सबै विनोश हुनेवाला छ। यो पनि सबैले कहाँ बुझ्छन् र! सुन्न त सुन्छन् तर एक कानले सुनेर अर्को कानले निकालिदिन्छन्। न केही धारणा गर्छन्, न गराउँछन्। यस्ता लाटा-बहिरा पनि धेरै छन्। बाबा भन्नुहुन्छ- हियर नो ईभिल....उनीहरूले त बाँदरको चित्र देखाएका छन्। तर यो त मनुष्यको लागि भनिन्छ। मनुष्य यतिबेला बाँदर भन्दा पनि खराब छन्। नारदको पनि कहानी बनाएका छन्। उनलाई भनियो- तिम्रीले आफ्नो अनुहारलाई त हेर- ५ विकार भित्र त छैनन्? जस्तै तिम्रीलाई साक्षात्कार हुन्छ। त्यस्तै हनुमानको पनि साक्षात्कार हुन्छ नि। बाबा भन्नुहुन्छ- कल्प-कल्प यो हुन्छ। सत्ययुगमा यो केही पनि हुँदैन। यो पुरानो दुनियाँ नै खतम हुन्छ। जो पक्का, निश्चयबुद्धिका छन्, उनले सम्झन्छन् कल्प पहिला पनि हामीले यो राज्य गरेका थियौं। बाबा भन्नुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू! अब दैवी गुण धारण गर। कुनै पनि बेकाइदाको काम नगर। स्तुति-निन्दा सबैमा धैर्य धारण गर्नु छ। क्रोध हुनु हुँदैन। तिम्री कति उच्च विद्यार्थी हो, भगवान बाबाले पढाउनु हुन्छ। उहाँले डाइरेक्ट पढाइरहनु भएको छ। फेरि पनि कति बच्चाहरूले भुलिहाल्छन् किनकि साधारण तन छ नि। बाबा भन्नुहुन्छ- देहधारीलाई देखेमा तिम्री अगाडि बढ्न सक्दैनौ। आत्मालाई हेर। आत्मा यहाँ भृकुटीको बीचमा रहन्छ। आत्माले सुनेर शिर हल्लाउँछ। सधैं आत्मासंग कुरा गर। तिम्री आत्मा यस शरीररूपी तख्तमा बसेका छौ। तिम्री तमोप्रधान थियो अब सतोप्रधान बन। आफूलाई आत्मा सम्झेर बाबालाई याद गर्नाले देहको भान छुट्छ। आधा कल्पको देह-अभिमान रहेको छ। यस समयमा सबै देह-अभिमानी छन्।

अब बाबा भन्नुहुन्छ- देही-अभिमानी बन। आत्माले नै सबै कुरा धारण गर्छ। खाने-पिउने सबै कुरा आत्माले गर्छ। बाबालाई त अभोक्ता भनिन्छ। उहाँ हनुहुन्छ निराकार। यी शरीरधारीले सबै कुरा गर्छन्। उहाँले खाने-पिउने केही गर्नुहुन्न, अभोक्ता हुनुहुन्छ। यसको उनीहरूले नक्कल गर्छन्। कति मनुष्यहरूलाई ठग्नन्। तिम्रो बुद्धिमा अहिले सारा ज्ञान छ, कल्प पहिला जसले बुझेका थिए उनैले बुझ्छन्। बाबा भन्नुहुन्छ- मैले नै कल्प-कल्प आएर तिम्रीलाई पढाउँछु र साक्षी भएर हेर्छु। नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार जे पढेका थिए, त्यही पढ्छन्। समय लाग्यो। भन्छन्- कलियुग अझै ४० हजार वर्ष बाँकी छ। त्यसैले घोर अन्धकारमा छन् नि। यसलाई अज्ञान अन्धकार भनिन्छ। भक्तिमार्ग र ज्ञान मार्गमा रात-दिनको फरक छ। यो पनि बुझ्नु पर्ने कुरा हो। बच्चाहरू धेरै खुसीमा डुबिरहनु पर्छ। सबै कुरा छ, कुनै इच्छा छैन। जानेका छन्- कल्प पहिला जस्तै हाम्रा सबै कामनाहरू पूरा हुन्छन् त्यसैले पेट भरिएको हुन्छ। जसलाई ज्ञान छैन, उनको पेट कहाँ भरिन्छ! भनिन्छ- खुसी जस्तो खुराक छैन। जन्म-जन्मान्तरको राजाई मिल्यो। दास-दासी बन्नेहरूलाई त्यति खुसी हुँदैन। पूरा महावीर बन्नु छ। मायाले हल्लाउन नसकोस्।

बाबा भन्नुहुन्छ- आँखाको धेरै सम्हाल राख्नुपर्छ। अपवित्र दृष्टि नजाओस्। स्त्रीलाई देखेपछि चलायमान हुन्छन्। अरे, तिम्री त भाइ-बहिनी, कुमार-कुमारी हो नि। फेरि कर्मेन्द्रियहरूले चञ्चलता किन गर्छन्! ठूला-ठूला लेखपति, करोडपतिलाई पनि मायाले खतम गरिदिन्छ। गरिबलाई पनि मायाले एकदम मारिदिन्छ। फेरि भन्छन्- बाबा हामीले धक्का खायौं। अरे १० वर्षपछि पनि हार खायौ। अब त पातालमा खस्यौ। भित्र मनमा सम्झन्छु- यिनको अवस्था कस्तो छ! कोही-कोहीले त धेरै राम्रो सेवा गर्छन्। कन्याहरूले पनि भीष्म पितामह आदिलाई बाण मारेका हुन् नि। गीतामा धेरथोर सत्य छ। यो त हो नै भगवानुवाच। यदि कृष्ण भगवानले गीता सुनाएका हुन् भने फेरि यस्तो किन भन्छन्- म जो हुँ, जस्तो हुँ, मुश्किल कसैले जानेका छन्। कृष्ण यहाँ भएका भए थाहा छैन के गरिदिन्थे। कृष्णको शरीर त हुन्छ नै सत्ययुगमा। यो जानेका छैनन्- कृष्णको धेरै जन्मको अन्त्यको शरीरमा म प्रवेश गर्छु। कृष्णको अगाडि त तुरुन्तै सबै भागेर आउने थिए। पोप आदि आए भने कति धेरै गएर जम्मा हुन्छन्। मनुष्यले यो कहाँ सम्झन्छन् र- यस समयमा सबै पतित तमोप्रधान छन् भनेर। भन्छन् पनि- हे पतित-पावन आऊ तर यो बुझ्दैनन्- हामी पतित छौ भनेर। बच्चाहरूलाई बाबाले कति राम्ररी सम्झाउनु हुन्छ। बाबाको बुद्धि

त सबै सेवाकेन्द्रका अनन्य बच्चाहरूतर्फ जान्छ। जब धेरै अनन्य बच्चाहरू यहाँ आउँछन् तब यहाँ देख्छु, नत्र बाहिर बच्चाहरूलाई याद गर्नुपर्छ। उनको अगाडि ज्ञान डान्स गर्छु। धेरैजसो ज्ञानी आत्मा हुन्छन् भने आनन्द आउँछ। नत्र बच्चीहरूमा कति अत्याचार हुन्छ। कल्प-कल्प सहन गर्नुपर्छ। ज्ञानमा आयो भने फेरि भक्ति पनि छुट्छ। मानौं घरमा मन्दिर छ, स्त्री-पुरुष दुवैले भक्ति गर्छन्, स्त्रीलाई ज्ञानको लगन लाग्छ अनि भक्ति छोड्छन् भने कतिको हंगामा हुन्छ। विकारमा पनि नगएपछि, शास्त्र आदि पनि नपढेपछि झगडा हुन्छ नि। यसमा विघ्न धेरै पर्छन्, अरु सत्सङ्गमा जानको लागि रोक्दैनन्। यहाँ छ पवित्रताको कुरा। पुरुष रहन सक्दैनन् त्यसैले जंगलमा जान्छन्, स्त्रीहरू कहाँ जाऊन्। स्त्रीहरूको लागि उनीहरूले सम्झन्छन् नर्कका द्वार हुन्। बाबा भन्नुहुन्छ— यी त स्वर्गका द्वार हुन्। तिमी बच्चीहरूले अहिले स्वर्ग स्थापना गर्छौ। यस भन्दा पहिला नर्कको द्वार थियो। अहिले स्वर्गको स्थापना हुन्छ। सत्ययुग हो स्वर्गको द्वार, कलियुग हो नर्कको द्वार। यो समझको कुरा हो। तिमी बच्चाहरूले पनि नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार जानेका छौ। पवित्र त रहन्छौ। बाँकी ज्ञानको धारणा नम्बरवार हुन्छ। तिमी त त्यहाँबाट निस्केर यहाँ आएर बसेका छौ, तर अब त सम्झाइन्छ— गृहस्थ व्यवहारमा रहनु छ। उनीहरूलाई दुःख हुन्छ। यहाँ रहनेलाई त कुनै दुःख हुँदैन। त्यसैले बाबा सम्झाउनु हुन्छ— कमल फूल समान गृहस्थ व्यवहारमा रहेर पवित्र बन। त्यो पनि यस अन्तिम जन्मको कुरा हो। गृहस्थ व्यवहारमा रहेर आफूलाई आत्मा सम्झ। आत्माले नै सुन्छ, आत्मा नै यो बनेको छ। आत्माले नै जन्म-जन्मान्तर भिन्न-भिन्न ड्रेस धारण गर्दै आएको हो। अब हामी आत्माहरू फर्केर घरमा जानु छ। बाबासँग योग लगाउनु छ। मूल कुरा हो यो। बाबा भन्नुहुन्छ— मैले आत्माहरूसँग कुरा गर्छु। आत्मा भृकुटीको बीचमा रहन्छ। यी अंगहरूद्वारा सुन्छ। आत्मा यसमा भएन भने शरीर मुर्दा बन्थ्यो। बाबाले आएर कति आश्चर्यजनक ज्ञान दिनुहुन्छ। परमात्मा विना त यो कुरा कसैले सम्झाउन सक्दैन। संन्यासी आदिले आत्मालाई कहाँ देख्न सक्छन् र! उनीहरूले त आत्मालाई परमात्मा सम्झन्छन्। त्यस्तै फेरि भन्छन्— आत्मामा लेप-क्षेप लाग्दैन। शरीरलाई धुन गंगामा जान्छन्। यो बुझ्दैनन्— आत्मा नै पतित बन्छ। आत्माले नै सबै कुरा गर्छ। बाबाले सम्झाइरहनु हुन्छ, यो नसम्झ म फलानो हुँ, यो फलानो हो....। होइन, सबै आत्माहरू हुन्। जाति-पातिको कुनै भेद रहनु हुँदैन। आफूलाई आत्मा सम्झ। सरकारले कुनै धर्मलाई मान्दैन। यी सबै धर्म त देहका हुन्। तर सबै आत्माहरूको बाबा त एउटै हुनुहुन्छ। देख्नु पनि आत्मालाई नै छ। सबै आत्माहरूको स्वधर्म शान्ति हो। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रुहानी बाबाको रुहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रुहानी बच्चाहरूको रुहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

१) जुन कुरा कामको छैन, त्यसलाई एक कानबाट सुनेर अर्कोबाट निकालिदिनु छ, हियर नो इभिल.... बाबाले जुन शिक्षा दिनुहुन्छ त्यसलाई धारण गर्नु छ।

२) कुनै पनि हदको इच्छा राख्नु हुँदैन। आँखाको धेरै सम्हाल राख्नु छ। अपवित्र दृष्टि नजाओस्। कुनै पनि कर्मेन्द्रिय चंचल नहोस्। खुसीले भरपुर रहनु छ।

वरदानः— अटेन्शन रूपी घृत द्वारा आत्मिक स्वरूपको सिताराको चमकलाई बढाउने आकर्षणमूर्त भव बाबाद्वारा, ज्ञानद्वारा आत्मिक स्वरूपको सितारा चम्किएपछि निम्न सक्दैन, तर चमकको प्रतिशत थोरै र धेरै हुन सक्छ। यस सिताराले सधैं चम्केर सबैलाई आकर्षित तब गर्छ, जब सधैं अमृतबेला अटेन्शन रूपी घिउ थपिरहन्छौ। जसरी दीपकमा घिउ राख्यो भने त्यो एकरस बल्छ। त्यसैगरी सम्पूर्ण अटेन्शन दिनु अर्थात् बाबाका सबै गुण वा शक्तिहरूलाई स्वयंमा धारण गर्नु। यसै अटेन्शनद्वारा आकर्षणमूर्त बन्छौ।

स्लोगनः— बेहदको वैराग्य वृत्तिद्वारा साधनाको बीजलाई प्रत्यक्ष गर।